

Tilbageskridt i Stedet for et glædeligt Fremskridt.

Sloth: Det er muligt, at det vilde have været fornuftigst, om ethvert Parti havde ladet deres Ordfører udtale sig, i alt Fald paa Sagens nuværende Trin. Men da de to sidste ærede Talere tilhøre mit Parti, og jeg for en væsentlig Del er uenig med dem, saa maa jeg bede det høje Ting undskylde, at jeg lægger lidt Beslag paa Tingets Opmærksomhed. I Modsætning særlig til det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (R. Claussen) hører jeg til dem, der beklage, at Skoleloven nu er strandet to Gange i Fællesudvalget og i Særdeleshed, at den er strandet forrige Aar, idet Uoverensstemmelserne mellem de to Ting da i Virkeligheden vare saa smaa, at der skulde et meget skarpt Øje til at skelne Forskellen mellem Tingenes Standpunkt. Og naar det offentlig over for hele Landets Befolkning er slaaet fast, at det var Kaldesspørgsmaalet, som Skoleloven strandede paa sidste Aar, saa maa jeg dog tillade mig at udtale som min private Mening, at i Virkeligheden var det Frygten fra en Dels Side for de store Udgifter, Staten skulde paa tage sig, og paa den anden Side Frygten for de store Udgifter, Kommunerne vilde faa ved Loven — jeg tror ikke, at jeg tager fejl i, at det netop var dette — der bragte Skoleloven til at strande i Fjor og maaske ogsaa første Gang, lige saa meget som Kaldesspørgsmaalet. Men beklager jeg, at Sagen er strandet de to foregaaende Gange, den har været i Fællesudvalg, vilde jeg endnu mere beklage, hvis den skulde strande i Aar. Thi det vilde omtrentlig lig være det samme, som om Rigsdagen hvert Efteraar vilde stille en Skueret paa Bordet for Lærerne, som man snappede bort fra dem hvert Foraar, og en saadan Adfærd vilde efter min Mening være Rigsdagen lidet værdig, og det forekommer mig heller ikke, at Lærerstanden som Helhed har fortjent en saadan Behandling af Danmarks Rigsdag, thi det er sikkert og vist, at af alle Embeds- og Bestillingsmænd i hele Landet er der ingen, der har Befolkningens Kærlighed i den Grad som Lærerne — som Helhed betragtet, jeg indrømmer, at der kan være Undtagelser. Jeg kan derfor ikke sige andet, end at naar Forslaget er kommet frem paa ny i Aar, saa har Ministeren efter min Mening et overordentlig stort Ansvar, hvis han ikke har nogenlunde Sikkerhed for at kunne føre Loven igennem, thi det er jo

en Selvfølge, at han derved paa ny har vakt Forhaabninger hos Lærerstanden, og hvis disse Forhaabninger briste, saa vil det volde fornyet Skuffelse og maaske forøget Bitterhed, og saa er det jo tillige, som for Resten det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (H. Holm) omtalte, ved Lovens Fremkomst blevet forhindret, at Lærernes Lønningsforhold forbedres paa anden Maade. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at den højtaerede Kultusminister har mere end Sandsynlighed for at kunne føre Loven igennem, og at han er sig fuldt ud bevidst det Ansvar, han har ved at have forelagt Loven, og jeg tvivler endnu mindre om, at han vil sætte al sin Kraft ind paa at føre Loven igennem med de Midler, der staa til hans Raadighed. Og ud fra denne Betragtning kan jeg fuldt ud slutte mig til det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), der, saavidt jeg forstod ham ret, tilraadede at føre Loven tilbage i det Spor, som vi vare inde paa i Fællesudvalget i Fjor, og jeg maa sige til de to sidste ærede Talere, der have haft Ordet, at ethvert Forsøg paa at bringe Skoleloven ud af de Spor, vi have været inde paa baade i Fjor og for to Aar siden i Fællesudvalget, hvor vi som omtalt omtrent vare enige paa alle Punkter, i Virkeligheden betyder Modstand mod Loven. Det staaer for mig saaledes, at det kan der ikke være to Meninger om. Jeg maa maaske med det samme sige til den sidste ærede Taler, at i mangt og meget af det, han sagde, kunde jeg til Dels give ham Ret, men jeg maa gøre ham opmærksom paa, at Folketinget staaer ikke paa bar Bund i denne Sag. Vi have indtaget vor Stilling for tre Aar siden efter moden Overvejelse, og jeg antager, at det er gaaet de fleste af Tingets Medlemmer, som det er gaaet mig, at naar jeg er gaaet med til denne Lønningsmaade for Lærerne, der jo unægtelig knytter Lærerne fastere til Staten, end de hidtil have været — det kan jo ikke benægtes — saa ligger det i, at Strømningen, hele Tidsaanden, netop gaar i den Retning, at der kommer mere og mere ind under Staten, og vi have ikke været Herrer over at staa imod denne Strømning, og jeg tror dog ikke, at det ærede Medlem vil forlange, at Lærerne skulle være Syndebukke og ikke have en Forbedring i deres Lønningsforhold, fordi vi ikke kunne magte Tidsstrømmen. Alle de mange Spørgsmaal, han talte om, flydende Skolepenge o. s. fr., det er jo Krav, som Folketinget stillede fra Begyndelsen af, men vi bleve jo hastigt klare over, at hvis vi virkelig skulde faa